

Arrest

nr. 231 557 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 1 april 2010 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 10 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Voormelde aanvraag wordt op 23 oktober 2012 onvankelijk doch ongegrond verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 augustus 2019. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door :

K., K. (R.R.: ...) nationaliteit: Pakistan geboren te Poonch op (...)1982 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor ondertekend op 12.11.2009 met M. SPRL. In onze aangetekende brief aan betrokkene van 19.12.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een brief van het Brussels hoofdstedelijk gewest van 04.09.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, die hij staft met een arbeidsovereenkomst en verklaringen van gekendheid, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de eigen verklaring van betrokkene en de voorgelegde getuigenverklaringen zou hij reeds sinds 2004, 2005 of 2006 in België verblijven. Echter heeft betrokkene voor zijn aanvraag op basis van artikel 9ter van 17.07.2009 en onderhavige aanvraag op basis van artikel 9bis geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Op 23 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 augustus 2019. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van L. M., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K., K. geboren te Poonch op (...)1982, nationaliteit Pakistan

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"EN CE QUE la partie adverse déclare que les raisons exposées par la partie requérante pour solliciter le séjour sont insuffisantes ;

Qu'elle commence en relevant que les instructions du 19 juillet 2009 invoquées par la partie requérantes ont été annulées par le Conseil d'Etat et ne sont dès lors plus d'application ;

Qu'elle poursuit en constant qu'elle-même avait pris la décision de régulariser le requérant sous réserve de la production d'un permis de travail mais que le permis de travail ayant été refusé, cela ne peut plus fonder une régularisation ;

Qu'elle termine en déclarant que :

« Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, die hij staft met een arbeidsovereenkomst en verklaringen van gekendheid, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de eigen verklaring van betrokkene en de voorgelegde getuigenverklaringen zou hij reeds sinds 2004, 2005 of 2006 in België verblijven. Echter heeft betrokkene voor zijn aanvraag op basis van artikel 9ter van 17.07.2009 en onderhavige aanvraag op basis van artikel 9bis geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die période zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. »

Première Branche

ALORS QU'il est contradictoire d'une part de déclarer une demande fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 recevable et de confirmer l'existence d'un ancrage local durable, mais d'autre part de rejeter la demande au motif que le requérant s'est délibérément maintenu en séjour illégal et que l'intégration qui en résulte ne peut constituer un motif de régularisation du fait de cette illégalité ;

Que le Conseil d'Etat a dit pour droit, dans nombre d'arrêts, que :

« L'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 n'impose nullement à l'étranger d'être entré régulièrement dans le Royaume, ni d'y séjourner de manière régulière ;

Que le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle que

« L'illégalité du séjour ne constitue pas en soi un obstacle à l'introduction d'une demande de séjour sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, sous peine de vider cette disposition de sa substance, dans la mesure où elle vise à permettre à un étranger en séjour irrégulier d'obtenir une autorisation de séjour de plus de trois mois » ;

Que dans un arrêt du 17 avril 2002, le Conseil d'Etat s'est prononcé ainsi :

« Considérant que l'acte contesté est entaché d'une contradiction fondamentale dès lors que le rejet quant au fond d'une demande fondée sur l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980, implique la recevabilité de celle-ci, ce qui signifie que la partie adverse a nécessairement admis les circonstances exceptionnelles qui, selon la requérante, l'empêcheraient d'introduire sa demande par la voie diplomatique, alors que, par ailleurs, elle laisse entendre que la requérante aurait dû introduire sa demande dans son pays d'origine par le biais du consulat de France à Erevan. » (C.E., arrêt n° 105.622 du 17 avril 2002);

Que dans son arrêt n°75.209 du 16 février 2012, le Conseil du contentieux des étrangers a rappelé :

« Qu'une application correcte de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ne requiert pas uniquement d'énumérer les éléments invoqués par le demandeur d'autorisation de séjour mais également d'indiquer en quoi ceux-ci ne justifient pas l'octroi d'une autorisation de séjour, sans que la partie défenderesse ne restreigne son pouvoir d'appréciation » ;

Que si l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 confère un large pouvoir d'appréciation à la partie adverse dans la détermination de ce qui constitue ou non une circonstance exceptionnelle et de ce qui constitue ou non un motif de régularisation, il lui appartient néanmoins de motiver sa décision de sorte qu'il en ressort qu'elle a examiné et pris en considération l'ensemble des éléments qui lui ont été soumis ;

Que la motivation doit être individualisée et ne peut se limiter à une position de principe stéréotypée' ;

Qu'ainsi jugé par votre Conseil dans un arrêt n°223 146 du 24 juin 2019 :

3.4. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 1999 et a développé des attaches sociales sur le territoire. A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant : «rappelons d'abord qu'il est arrivé en Belgique muni d'un visa valable du 20.08.1999 au 18.09.1999, qu'il s'est délibérément maintenu de manière illégale sur le territoire après l'expiration de celui-ci et que cette décision relevait de son propre choix. Ajoutons que l'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire en date du 29.04.2001 pour séjour illégal, en 2002 pour séjour illégal et travail illégal et en date du 24.05.2007 pour séjour illégal et absence de permis de travail et qu'il n'y a pas obtempéré. Or, il revenait à l'intéressé de mettre fin à son séjour en Belgique. L'intéressé s'est ainsi délibérément maintenu illégalement sur le territoire de sorte qu'il est à l'origine du préjudice qu'il invoque (Conseil d'Etat - Arrêt du-09-06-2004, n° 132.221). L'intéressé est donc responsable de la situation dans laquelle il se trouve et ne peut valablement pas retirer d'avantages de l'illégalité de sa situation. Dès lors, le fait qu'il ait décidé de ne pas retourner au pays d'origine après l'expiration de son autorisation de séjour et suite aux divers ordres de quitter le territoire, le fait qu'il invoque la longueur de son séjour et qu'il déclare être intégré en Belgique ne peut pas constituer un motif suffisant de régularisation de son séjour.».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant et son intégration ne sont pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite de la situation illégale du séjour du requérant, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalidier ce constat.

Qu'il y a lieu d'appliquer cette jurisprudence au cas d'espèce ; les motivations des décisions prises étant similaires ;

Que la motivation est insuffisante, stéréotypée et contrevient à l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 ;

Deuxième Branche

ET ALORS QUE le droit au respect de la vie privée et familiale est protégé par l'article 8 de la CEDH ainsi que par l'article 22 de la Constitution ;

Que l'article 8 de la CEDH se lit comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »;

Que l'ensemble des éléments qu'il faisait valoir dans sa demande constitue indiscutablement dans le chef de la partie requérante l'existence d'une vie privée et familiale conformément à l'article 8 de la CEDH;

Qu'en effet, la notion de vie privée reçoit une acception très large puisque « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » (C.E.D.H., 16 décembre 1992, arrêt Niemetz c. Allemagne ; C.E.D.H., 27.06.1997, arrêt Halford c. Royaume Uni);

Que dans l'affaire Omojudi c. Royaume-Uni, la Cour EDH a rappelé que « l'article 8 de la CEDH protégeait également le droit de nouer et d'entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il pouvait aussi englober des aspects de l'identité sociale d'un individu, de sorte qu'il fallait accepter que T ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de T article 8, indépendamment de l'existence d'une « vie familiale » ;

Qu'en outre, la Cour européenne des droits de l'homme a, de jurisprudence constante, « toujours envisagé l'expulsion de résidents de longue date aussi bien sous le volet de la « vie privée » que sous celui de la « vie familiale », une certaine importance étant accordée sur ce plan au degré d'intégration sociale des intéressés »(C.E.D.H., arrêt Slivenko c. Lettonie du 9 octobre 2003, § 95);

Que l'intégration sociale d'un étranger dans le pays dans lequel il réside de longue date est un facteur qui a toujours été pris en considération de manière positive par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation de l'existence d'une vie privée et familiale sur le territoire de l'Etat en question;

Que le fait que la partie adverse ait reconnu dans sa décision l'existence d'un ancrage local durable, développé en raison de plusieurs années de résidence en Belgique, témoigne de la reconnaissance de l'existence d'une vie privée et familiale dans son chef;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt Conka c. Belgique du 5 février 2002 que « Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, latridis c. Grèce [GC], no 3J107/96, § 58, CEDH 1999- II).»

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique ce principe de manière constante et juge que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1 Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (voir par exemple C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Que, quand bien même votre Conseil considérerait, conformément à sa jurisprudence constante, qu'il n'y a pas ingérence et qu'il n'y a donc pas lieu d'appliquer le paragraphe 2 de l'article 8 dans le cas d'espèce dans la mesure où il ne s'agit pas du retrait d'un droit de séjour, la partie adverse était

néanmoins tenue, sur la base de son obligation positive, de procéder à une balance des intérêts en présence ;

Qu'en effet, dans l'hypothèse où il n'y a pas ingérence, la Cour européenne des droits de l'homme considère qu'il convient d'examiner la situation sous l'angle de l'obligation positive de l'Etat et déterminer si celui-ci est tenu d'autoriser le séjour pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, §63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38) ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme considère que « dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble.» (CEDH, arrêt 50435/99 du 31 janvier 2006, Affaire Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, §39) ;

Que le Conseil du contentieux des étrangers a jugé que

« Dans la mesure où il n'est pas contesté qu'il s'agit d'une première admission, il ne saurait être considéré que l'acte attaqué implique une ingérence dans la vie privée. Il convient toutefois d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée de celle-ci. Afin de déterminer l'étendue des obligations qui découlent, pour l'Etat, de l'article 8, § 1er, de la CEDH, il convient de rappeler que l'étendue des obligations pour un l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y réside varient en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général (voir parmi d'autres : Ab dulaziz, Cabales et Balkandi c Royaume-Uni, 28 mai 1985 et récemment Osman c. Danemark, n°38058/09, §54, 14 juin 2011). » (C.C.E., arrêt n° 78278 du 29 mars 2012) ;

Qu'en déclarant que la longueur du séjour et la bonne intégration de la partie requérante au sein de la société belge ne justifie pas la régularisation de séjour au motif qu'elle s'est faite en séjour illégal, la partie adverse reconnaît qu'il y a de facto intégration dans le chef de celle-ci mais omet de justifier au regard de l'article 8, qui protège cette intégration, pourquoi il ne doit pas être tenu compte de celle-ci ;

Qu'en conséquence, la partie adverse viole l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales, de même qu'elle restreint artificiellement la portée de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 et manque à son obligation de motivation formelle et adéquate ;

EN TELLE SORTE QUE les actes attaqués doivent être annulés et entre-temps suspendus."

2.2 De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat het tegenstrijdig is om enerzijds de aanvraag ontvankelijk te verklaren en te bevestigen dat hij duurzaam lokaal verankerd is en anderzijds de aanvraag ongegrond te verklaren om reden dat hij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd is geen reden voor regularisatie kan zijn omwille van zijn illegaliteit. Verzoeker vervolgt dat dit motief onvoldoende is, stereotiep en in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Anders dan wat verzoeker voorhoudt motiveert de bestreden beslissing duidelijk waarom de bijgebrachte elementen van integratie niet van aard zijn om de regularisatie te kunnen aanvaarden. Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, die hij staft met een arbeidsovereenkomst en verklaringen van gekendheid, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de eigen verklaring van betrokkene en de voorgelegde getuigenverklaringen zou hij reeds sinds 2004, 2005 of 2006 in België verblijven. Echter heeft betrokkene voor zijn aanvraag op basis van artikel 9ter van 17.07.2009 en onderhavige aanvraag op basis van artikel 9bis geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”*

Er wordt aldus concreet verwezen naar de lokale verankering van verzoeker en er wordt opgemerkt dat hij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie en dat hij beweert sinds 2004 in België te verblijven zonder een regularisatieaanvraag in te dienen om tijdens deze periode zijn verblijf te wettigen. Verzoeker heeft voor de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van 17 juli 2009 en voor de huidige aanvraag met toepassing van artikel 9bis van 10 december 2009 geen enkele verblijfsaanvraag ingediend. De verzoeker gaat geheel voorbij aan deze motivering die overigens ook afdoende en pertinent is. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat immers geen bepaling die het bestuur verbiedt om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor gekozen heeft zich te nestelen in illegaal verblijf (RvS 27 september 2016, arrest nr. 235.858). *In casu* blijkt dat de verzoeker, die illegaal op het grondgebied verbleef, vijf jaar heeft gewacht alvorens een regularisatieaanvraag in te dienen. Het bestuur heeft haar discretionaire bevoegdheid niet overschreden door met deze omstandigheid rekening te houden, noch heeft zij artikel 9bis van de vreemdelingenwet miskend.

In de mate verzoeker kritiek uit op het feit dat de aanvraag ontvankelijk is verklaard omwille van zijn duurzame verankering, kan hij niet worden gevolgd. Zulks blijkt immers nergens uit de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier. De voorliggende bestreden beslissing betreft de ongegrondheid van de aanvraag. De ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag van de verzoeker ging vooraf aan de ongegrondheidsverklaring van zijn aanvraag. Daar de ontvankelijkheidsverklaring een positieve beslissing betrof, was het niet vereist dat deze gemotiveerd zou zijn. Hoe dan ook heeft de verzoeker geen belang bij het aanvechten van deze positieve beslissing, die vooraf ging aan de beslissing houdende de ongegrondheidsverklaring van zijn aanvraag. Deze positieve beslissing strekte hem immers tot voordeel.

Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoeker verwijst, kan worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

De bestreden beslissing werd ten genoegte van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite ondersteunen.

In het tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet. Verzoeker betoogt dat zijn duurzame lokale verankering, die het gevolg is van zijn jarenlange verblijf in België, het bewijs levert van het bestaan van een privé- en

gezinsleven in België. De verwerende partij heeft *de facto* toegegeven dat verzoeker geïntegreerd is en miskent aldus artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst wordt opgemerkt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt steun in het administratief dossier. Aldus werd terecht vastgesteld dat verzoeker op onregelmatige wijze in het Rijk verblijft.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken; de staat dient een redelijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een belangrijke overweging is of het privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Dezelfde beginselen gelden voor artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat artikel 8 van het EVRM weerspiegelt.

Verzoeker laat na uiteen te zetten waaruit zijn gezinsleven bestaat. Wat zijn privéleven betreft, verwijst hij naar zijn duurzame lokale verankering.

Het privéleven van verzoeker heeft zich ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn illegale verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker sinds 2004 illegaal in België verblijft en dat hij tot op heden geen verblijfsmachtiging of verblijfsrecht heeft verworven.

In dit geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In casu toont verzoeker niet *in concreto* aan dat zijn -op geen enkele wijze verduidelijkte- opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont evenmin op concrete en ernstige wijze aan dat hij in zijn land van herkomst geen banden meer zouden hebben met familieleden of met andere personen. Bijgevolg toont verzoeker niet op concrete wijze aan dat er sprake zou zijn van een privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg diende geen belangenafweging in dit verband plaats te vinden.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, zodat evenmin wordt aangetoond dat verweerder niet deugdelijk heeft geoordeeld in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit noopt tot de vaststelling dat verzoeker geen concreet element aanbrengt dat erop zou kunnen wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat de verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. Met zijn overtuiging dat hem een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend, kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN